

820
щаха да заминат за Никея.

Далече, отделени през планини и морета, щяха да бъдат вече майката и дъщерята. С дълбоко съчувствие Ирина остави българската царица да изплаче всичките си сълзи, притиснала до гърдите си малката си дъщеря. Мълчалива и трогната, тя не се опита нито за миг, с празни слова и безсмислена намеса, да облекчи тази гореща скраб. Пристъпи към тях чак когато Анна сама отпусна детето си и го предаде в ръцете ѝ:

— Ти си вече нейна майка... Обичай я... Бди над нея...

С покровителствено движение Ирина прибра момичето, което хълнаше и отчаяно простираше ръце към майка си, обгърна раменете му с ласкава десница:

— Ще я обичам повече от сина си. Кълна ти се...

Придружавайки кир Ватаци, Анна и българските сватбари, към Галипол отплува и сам патриарх Герман, заедно с зелия си клириц И там се извърши делото, което изпълни сърцето на Асена с най-дълбоко доволство. След грамотата, в която се скрепяше брака на Елена и Теодор граматници написаха нов хризовул, в който благоговейният и свят мъж Иоаким — преждеосвещения архиепископ на Търнов — бе наречен патриарх не само на думи, но и с писмено деяние на патриарх Герман и на всечки източни епископи, които, след като го подписаха, го дадоха на благочестивия цар и на новопросветения патриарх неотделимо, за вечен спомен.

С това се признаваше законно независимостта на българската църква. И ако Иоан Асен не получаваше вече нищо от целия този съюз с Никея, постигнатото бе предостатъчно, за да задоволи дадените жертви от бащиното му сърце.

Защото споразумението по останалите въпроси срещна мъчнотии още на следния ден от започването на изпълнението на третата точка от договора: подялбата на латинските земи.